Til ein namnlaus

av Tor Jonsson (1916-1951)

Kven skal eg takke
for det eg fekk sjå
sola gå under
og berga bli blå?
Kven skal eg takke
for all denne æra
i dette å gå her
og vera og vera -

Kven skal eg takke
for det eg fekk li
så gleda fekk grunn
å røte seg i?
Skogen har gøymt meg
og jord har eg femnt,
men kven eg skal takke
har ingen nemnt.

Det bleka mot blånar
i nattsvarte brunn,
men takken låg blodlaus
som bøn i min munn.
Kven er du, gjevar?
Kvi teier du still?
Di ordløyse fører
ein vantru vill.

Du namnlause gjevar,
eg får ikkje fred
før eg kan takke
for alt som laut skje –
Men kjem du kje nær meg,
så takkar eg henne
du gav meg for det eg
skal brenne og brenne -